

30 05. 2018

ODPIS

SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE
ul. Brzeska 41
21-500 Biała Podlaska
tel./fax (0-83) 343-46-36
NIP 537-15-85-635
Regon P-030120850

Biała Podlaska 2018.05.15.

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Lublinie**

**Skarżący: Stowarzyszenie „Nad Piwonią”
w Koczergach
Koczergi 53A
21-200 Parczew**

**Organ: Samorządowe Kolegium
Odwoławcze w Białej Podlaskiej
ul. Brzeska 41
21 – 500 Biała Podlaska**

**sygn. akt II SA/Lu 316/18
SKO.411.OC/159/18**

PISMO PROCESOWE ORGANU

Odpowiedź na pismo skarżącego z dnia 3 kwietnia 2018r. doręczone w dniu 19 kwietnia 2018r. rozszerzające zakres skargi z dnia 9 lutego 2018r. wniesionej od decyzji Kolegium z dnia 29 grudnia 2017r. nr SKO.4020.OC/54/17 odmawiającą stwierdzenia nieważności decyzji Burmistrza Parczewa z dnia 2 lutego 2011r. nr NPO.III.7624.12/09 określającej firmie DMG Sp. z o.o. z siedzibą w Wierzbówce środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia polegającego na budowie elektrowni biogazowej o mocy 1,2MW przewidzianej do wykonania na działkach oznaczonych numerami 409 i 410 położonych we wsi Koczergi.

Kolegium podtrzymuje stanowisko zawarte w odpowiedzi na skargę z dnia 19 marca 2018r. i wskazuje, że skarżący jest podmiotem nieuprawnionym do kwestionowania decyzji Kolegium.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż nawet gdyby Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie nie podzielił powyższego stanowiska Kolegium ponadto podnosi, że zarzuty zawarte w opisanym wyżej piśmie procesowym nie zasługują na podzielnie. W ocenie Kolegium przeprowadzone postępowanie nieważnościowe nie wykazała zaistnienia rażącego naruszenia prawa w przedmiotowej decyzji organu I instancji z dnia 2 lutego 2011r.

Ustosunkowując się do zawartych w piśmie zarzutów należy wskazać, że nietrafny jest zarzut zawarty w punkcie:

- 1 pisma czyli odnoszący się do naruszenia art. 156 § 1 pkt 2 ustawy K.p.a. w związku z art. 80 ust. 1 pkt 1 oraz art. 77 ust. 1 ustawy z 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko zwanej dalej ustawą i pominięcie, że odmowa uzgodnienia inwestycji przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z dnia 21 czerwca 2010r., statuować powinna wydaniem przez Burmistrza decyzji o odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W tym zakresie należy podkreślić, że wbrew wywodom skarżących organ

ochrony środowiska - RDOŚ w Lublinie - uzgodnił realizację planowanego przedsięwzięcia czemu dał wyraz w postanowieniu z dnia 31 stycznia 2011r. Nr WOOS 4242.1.30.2011 LP określając, w jego części I pkt 1-32, jakie szczegółowe działania należy podjąć na każdym z etapów związanych z realizacją i eksploatacją oraz użytkowaniem przedsięwzięcia oraz wskazując także jakie wymagania dotyczące ochrony środowiska należy zamieścić w dokumentacji niezbędnej do wydania decyzji - pozwolenia na budowę, zamieszczając je w części II pkt 1-11 postanowienia.

Powyższy zarzut skarżącego wskazuje na sprzeczność zapisów zawartych w treści złożonego pisma bowiem z jednej strony podnoszony jest brak uzgodnienia RDOŚ w Lublinie zaś w uzasadnieniu pisma w nawiązaniu do punktu czwartego wskazuje na brak własnej oceny organu I instancji oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko i ograniczenie się do przepisania ustaleń tego organu.

- 2 pisma czyli odnoszący się do naruszenia art. 156 § 1 pkt 2 art. K.p.a. w związku z art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy poprzez uznanie, iż kwestionowana decyzja nie narusza rażąco prawa w sytuacji, gdy Burmistrz Parczewa wydał ją w oparciu o raport oddziaływania na środowisko, który nie zawierał rzetelnej analizy wszystkich wariantów, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy.

Odnosząc się do zarzutu w zakresie wymogu zawarcia w raporcie oddziaływania na środowisko opisu analizowanych wariantów, należy wskazać, że kwestia nieważności odnosi się do wad decyzji administracyjnej, a nie postępowania, które poprzedzało wydanie takiej decyzji. Jak bowiem wynika z uzasadnienia decyzji organ wydając decyzję środowiskową uwzględnił zapisy raportu w tym dotyczące wariantów, o jakich w nim mowa. To, że organ I instancji nie posiadał określonych danych nie oznacza, że decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa, w sytuacji gdy organ dysponował materiałem dowodowym, który wskazywał, że realizacja inwestycji przy zachowaniu określonych warunków nie niesie ze sobą zagrożenia. W orzecznictwie sądownoadministracyjnym, przyjmuje się, że gdy w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko został przedstawiony wariant najkorzystniejszy, a z wniosków raportu wynika, że oddziaływanie zamknie się w granicach nieruchomości, to lakoniczność wariantu co do niepodejmowania przedsięwzięcia nie jest mankamentem, który dyskwalifikowałby go w tym względzie (por. wyrok NSA z 18 marca 2015r., sygn. II OSK 1966/15 oraz cytowane w nim wyroki).

- 3 pisma czyli odnoszący się do naruszenia art. 156 § 1 pkt 2 ustawy K.p.a. w związku z art. 7 i 77 § 1 K.p.a. przez uznanie, iż kwestionowana decyzja nie narusza rażąco prawa w sytuacji, gdy organ I instancji ją wyłącznie o raport oddziaływania na środowisko, nie przeprowadzając dowodu w postaci pomiaru odległości inwestycji od terenów zamieszkałych.

Podkreślić należy, że przy ocenie oddziaływania zamierzonej inwestycji na środowisko, organ powinien się opierać o dane i założenia przyjęte w karcie informacyjnej przedsięwzięcia oraz raporcie bowiem dane te w istocie konkretyzują przedsięwzięcie, którego dotyczy wnioski o wydanie decyzji i wyznaczają przedmiot postępowania zainicjowanego tym wnioskiem. Organ prowadząc postępowanie nie może więc z góry zakładać, że inwestor zamierza zrealizować przedsięwzięcie o innych parametrach i innej lokalizacji niż opisane w raporcie karcie informacyjnej i z tego względu doszukiwać się potencjalnego oddziaływania tego przedsięwzięcia w zakresie wykraczającym poza oddziaływanie wskazane w raporcie (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 13 października 2016r., II SA/Ke 125/16).

- 4 pisma czyli odnoszący się do naruszenia art. 156 oraz art. 75 § 1 oraz art. 77 § 1

i art. 80 K.p.a. a także w związku z art. 66 ust. 1 poprzez uznanie, iż zaskarżona decyzja nie narusza rażąco prawa w sytuacji, gdy Organ I instancji zaniechał weryfikacji raportu oddziaływania na środowisko oraz nie przeprowadził własnej oceny oddziaływania na środowisko.

Kolegium podziela prezentowany w orzecznictwie pogląd, zgodnie z którym nie można uznać za skuteczne zarzutów strony skarżącej wobec ustaleń organów co do oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dokonanych na podstawie raportu przedsięwzięcia, w sytuacji gdy strona skarżąca nie zaoferowała żadnych konkretnych dowodów wskazujących na wadliwość tychże ustaleń i treści karty informacyjnej przedsięwzięcia (por. wyrok NSA z dnia 14 lutego 2013r., sygn. akt II OSK 1944/11). W ocenie Kolegium zarzut braku dostrzeżenia rażącego naruszenia art. 7, art. 77 § 1, art. 80 K.p.a. poprzez nieprzeprowadzenie wyczerpującego postępowania dowodowego i niedokonanie wystarczających ustaleń w zakresie negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na zdrowie i życie ludzi, w istocie wskazuje na konieczność ponownego, rozszerzonego postępowania dowodowego i ustalenia stosownie do niego stanu faktycznego. Pogwałcenie ogólnych zasad postępowania - art. 7, art. 77 § 1 K.p.a. ma charakter rażącego naruszenia prawa wtedy, gdy jest to oczywiste i niewątpliwe, kiedy nie budzi wątpliwości, że nie zastosowano ich w ogóle w trakcie prowadzonego postępowania. Kwestionowana decyzja Burmistrza Parczewa została poprzedzona niezbędnym postępowaniem dowodowym, został też sporządzony raport oddziaływania na środowisko, toteż w ocenie Kolegium nie można było uznać, że w postępowaniu zakończonym decyzją organu i instancji doszło do wskazanego rodzaju rażącego naruszenia prawa.

- 5 pisma czyli odnoszący się do naruszenia się do naruszenia art. 156 § 1 pkt 7 K.p.a. w związku z art. 3 pkt 11 oraz art. 33 ust. 1 ustawy poprzez uznanie, iż kwestionowana decyzja nie narusza rażąco prawa w sytuacji, gdy organ I instancji nie dopełnił obowiązku informacyjnego wynikającego z przepisów ustawy, co stanowi rażące naruszenie prawa.

W tej kwestii Kolegium wypowiedziało się obszernie w zaskarżonej decyzji z dnia 29 grudnia 2017r. czemu dało wyraz na jej czternastej stronie. Kolegium podało, że w sprawie nie dokonano pełnego podania do informacji publicznej w zakresie określonym także w art. 3 ust. 1 pkt 11 a i c ustawy, wskazało jednakże dokonano ogłoszenia informacji w sposób zwyczajowo przyjęty w siedzibie Burmistrza Parczewa jako organu właściwego w sprawie toteż nieprawidłowości w zapewnieniu społeczeństwu czynnego udziału w postępowaniu nie miały charakteru rażącego i nie uzasadniały w związku z tym wyeliminowania zaskarżonej decyzji z obrotu prawnego. Podkreślić też należy, że z rażącym naruszeniem prawa nie może być utożsamiane każde, nawet oczywiste, naruszenie prawa. Nie każde bowiem naruszenie prawa dyskwalifikuje decyzję w takim stopniu, że niezbędna jest jej eliminacja tak, jak gdyby od początku nie została wydana (por. wyrok NSA z dnia 15 grudnia 2016r., sygn. akt II OSK 758/15).

- 6 pisma czyli odnoszący się do naruszenia się do naruszenia art. 156 § 1 pkt 2 w związku z art. 10 § 1 K.p.a. poprzez uznanie, iż kwestionowana decyzja nie zawiera wady powodującej jej nieważność z mocy prawa, a brak zapewnienia udziału stron w postępowaniu stanowi w postępowaniu stanowi wyłącznie przesłankę wznowienia postępowania. W ocenie Kolegium zgodnie z wypracowanym orzecznictwem sądów administracyjnych skuteczny zarzut naruszenia zasady czynnego udziału stron w toczącym się postępowaniu administracyjnym może podnieść strona postępowania która wykazała równocześnie, że zarzucane uchybienie uniemożliwiło jej przeprowadzenie konkretnych czynności procesowych, a w następstwie realizację przysługujących jej praw

i nie mogło być konwalidowane na późniejszych etapach tego postępowania, jak również że naruszenie to miało istotny wpływ na wynik sprawy (por. wyrok NSA z dnia 29 września 2015r., sygn. akt II OSK 2787/13.

- 7 pisma odnoszący się do naruszenia art. 156 § 1 pkt 2 K.p.a. w związku z art. 73 ust. 1 w zw. z art. 80 ust. 1 ustawy oraz § 12 ust. 9 pkt 2 ww. uchwały Nr XLVI 11/299/2010 Rady Miejskiej w Parczewie z dnia 3 września 2010r.

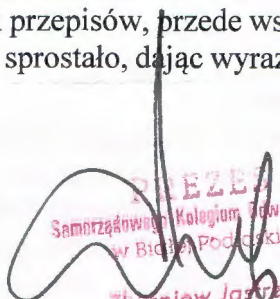
W kwestionowanej decyzji środowiskowej Burmistrz Parczewa wyraził zgodę na realizację inwestycji - elektrowni biogazowej chociaż w załączonych do wniosku strony wynikało, że przedsięwzięcie dotyczy realizacji biogazowni rolniczej i tego typu uchybienie nie stanowi rażącego naruszenia prawa.

Stwierdzenie nieważności to nadzwyczajna instytucja wzruszająca decyzję administracyjną ze ściśle określonych powodów. Na etapie postępowania nieważnościowego, pod uwagę brać należy jedynie przesłanki z art. 156 K.p.a. Opisane zarzuty nie dotyczą wystąpienia jakichkolwiek uchybień o charakterze rażącego naruszenia prawa i nie mogą stanowić podstawy do stwierdzenia nieważności decyzji, a co najwyżej mogłyby być podnoszone i rozważane w skardze na decyzję wydaną zwyczajnym trybie postępowania. Zarzuty te nie mogą odnieść oczekiwanego przez Skarżący podmiot skutku w postępowaniu zainicjowanym skargą na decyzję wydaną w trybie nadzwyczajnym. Należy przy tym wyraźnie podkreślić, że w postępowaniu o stwierdzenie nieważności decyzji o ustaleniu środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia Kolegium zobligowane było wyłącznie do ustalenia i stwierdzenia, czy rozstrzygnięcie to zostało wydane z rażącym naruszeniem przepisów, przede wszystkim wynikających z ustawy. Wymogom tym Kolegium w pełni sprostało, dając wyraz swemu stanowisku w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Załącznik:

1. odpis pisma procesowego /7 egz. /

a/a

PREZES
Samorządowego Kolegium Powiatowego
w Białym Podlesiu
Zbigniew Jastrzęb